

De Zweedse Lucifer

Anton Tsjechov

Op de ochtend van de zesde oktober 1885 verscheen een net geklede jongeman op het bureau van de commissaris van politie van de tweede afdeling van het S-se district, en verklaarde dat zijn meester, garde-kornet buiten dienst Mark Iwanytsj Kljazow, vermoord was.

De jongeman was bij het afleggen van deze verklaring bleek en uiterst opgewonden. Zijn handen trilden en zijn ogen stonden vol ontzetting.

‘Met wie heb ik de eer?’ vroeg de commissaris.

‘Psekow, de rentmeester van Kljazow. Agronoom en mecanicien.’

Toen de commissaris en de opgeroepen getuigen met Psekow op de plaats van het gebeurde aankwamen, vonden ze het volgende.

Om het bijgebouw waar Kljazow woonde, verdrongen zich massa’s mensen. Het nieuws van het gebeurde was met de snelheid van een bliksemflits de omstreken doorgevlogen, en dankzij de vrije dag stroomde het volk uit alle naburige dorpen bij het gebouw samen. Er klonk rumoer en geroezemoes van stemmen. Hier en daar kon men bleke en behuilde gezichten aantreffen.

Men vond de deur naar de slaapkamer van Kljazow op slot. De sleutel stak er aan de binnenkant in.

‘De boosdoeners zijn kennelijk door het raam

binnengedrongen,' merkte Psekow op toen men de deur bezichtigde.

Ze gingen naar de tuin, waar het raam van de slaapkamer op uitkeek. Het raam zag er somber, onheilspellend uit. Er hing een groen verschoten gordijn voor. Een punt van het gordijn was een eindje omgeslagen, wat het mogelijk maakte een blik in de slaapkamer te werpen.

'Keek een van jullie door het raam?' vroeg de commissaris.

'Nee, edelachtbare,' zei Jefrem de tuinman, een klein, grijssharig oud mannetje met het gezicht van een gewezen onderofficier.

'Dat doe je niet zo gauw als je staat te trillen op je benen.'

'Ach, Mark Iwanytsj, Mark Iwanytsj!' zuchtte de commissaris, naar het raam kijkend. 'Ik heb je wel gezegd dat het slecht met je zou aflopen! Ik heb het je wel gezegd, stumper - je hebt niet naar me geluisterd! Van losbandigheid komt niets goeds!'

'Het is aan Jefrem te danken dat het is uitgekomen,' zei Psekow. 'Zonder hem zouden we er niets van vermoed hebben. Hij was de eerste bij wie het opkwam dat er hier iets niet in orde was. Hij komt vanmorgen naar me toe en zegt:

'Waarom duurt het toch zo lang voor onze meester wakker wordt? Hij is de hele week zijn slaapkamer niet uit geweest''

‘Toen hij dat zei, was ik als door de bliksem getroffen... Meteen kwam de gedachte bij me op... Hij heeft zich sinds verleden zaterdag niet vertoond, en vandaag is het al zondag! Zeven dagen - dat is geen grapje!’

‘Ja, de stumper...’ zuchtte de commissaris nogmaals.

‘Het was een intelligente knaap, hij was ontwikkeld, en zo’n beste jongen. Hij was, kun je wel zeggen, de ziel van ieder gezelschap. Maar een boemelaar, God hebbe zijn ziel! Ik heb het allemaal zien aankomen!’

-Stepan,’ zei hij, zich tot een van de getuigen wendend, ‘ga nu meteen naar mijn huis en stuur Andrjoesjka naar het districtshoofd, laat hem het gaan melden! Zeg dat Mark Iwanytsj is vermoord! En ga even bij de veldwachter aan, vraag waar hij toch uithangt! Laat hem hier komen! En ga zelf zo gauw mogelijk naar rechter van instructie Nikolaj Jermolaïtsj en zeg dat hij hier moet komen! Wacht even, ik zal hem een brief schrijven.’

De commissaris zette om het gebouw wachtposten uit, schreef de rechter van instructie een brief en ging bij de rentmeester theedrinken. Een minuut of tien later zat hij op een taboeret en slurpte, voorzichtig op het stuk suiker bijtend, zijn thee, die zo heet was als gloeiende kolen.

‘Tjonge-jonge...’ zei hij tegen Psekow.

‘Tjonge-jonge... Een edelman, een rijk mens... de lieveling der góden, zoals Poesjkin het noemde, en wat is er van hem geworden? Niets! Hij gaf zich over aan drank, aan uitspattingen, en nu... nu is hij vermoord!’